

סנדינו והשדונים

אינדונסיה

סנדינו היה נער צעיר, בנה של אלמנה. כל תושבי הכפר אהבו אותו, אך לא כך דודתו אחת, אישה רעה שגרה מחוץ לכפר, בקצה היער.

קרה יום אחד ואמו של סנדינו שלחה אותו לאסוף ביער זרדים להסקת התנור. לדרך נתנה לו אמא שלושה כיסני גבינה. סנדינו אסף חבילת זרדים וכדי לנוח התיישב תחת עץ אלון ישן. הוא הוציא את הכיסנים ואמר לעצמו בקול "אוכל עכשיו שניים, ואת השלישי אשאיר לצהריים". הוא לא ידע שבנקרה יבשה שבעץ גרו שלושה שדונים קטנים. השדונים שמעו את דבריו ונבהלו מאוד. הם חשבו שסנדינו גילה אותם וירצה לאכול אותם. הם קפצו מיד מהנקרה והתחננו לפניו "אל תאכל אותנו, סנדינו" אמרו "ניתן לך מתנה יפה."

"מה תתנו ל?" שאל סנדינו, הוא אהב לקבל מתנות.
"ניתן לך קערה עשויה מאגוז קוקוס."
"אאא, כזו יש לנו ביית" ענה סנדינו.
"אבל זו לא קערה פשוטה, סנדינו, אלא קסומה. היא נתמלאה מעצמה בכל אוכל שרק תחשוב עליו."

"אם, כך, זה דבר אחר" אמר סנדינו. הוא לקח את הקערה שקיבל מהשדונים והלך

הביתה.

הדרך מהיער הובילה סמוך לצריף הדודה של סנדינו. היא ראתה את הקערה בידיו של הנער וקראה לו.

"מה אתה סוּחב הביתה, סנדינו?" שאלה. "זו קערה קסומה" ענה הנער, והוא סיפר לה בתמימות על השדונים ועל קערת הפלא שקיבל מהם.

"אבל אל תלך עכשיו הביתה, סנדינו" אמרה הדודה הערמומית "סיפרו לי שכנים שבדרך לכפר ראו נמר גדול. הוא עלול לתפוס ולטרוף אתך. מוטב שתלון אצלי ותחזור הביתה בבוקר." סנדינו הסכים לדודה, ובזמן שהוא ישן בלילה היא החליפה את קערת הפלא בקערה פשוטה.

בבוקר חזר סנדינו הביתה. "למה לא הבאת זרדים?" שאלה אותו אמא. "הבאתי במקום זה דבר טוב יותר. אין לנו צורך יותר בזרדים. הקערה הזו מתמלא

בכל אוכל שרק נרצה." וסנדינו סיפר לאמו כל מה שקרה לו ביער. אמא הסתכלה בקערה, אבל לא מצאה בה כל אוכל. היא כעסה מאוד.

"אתה צוחק ממני ומספר שקרים. אין בקערה דבר. לך מיד ליער ואם לא תביא עצי הסקה תאכל מחר אורז לא מבושלים!" סנדינו חזר ליער. הלך, חיפש עצי הסקה ולא רחוק מהאלון הגדול ראה חור באדמה. הוא הציץ פנימה ומצא בו שלושה ארנבונים. תפס אותם, התיישב תחת העץ והתכונן. "איזה מזל יש לי" אמר "עכשיו אדליק מדורה ואצלה את שלושתם ביחד לארוחת הצהריים." השדונים שבנקרה נבהלו עוד יותר. "הוא רוצה לצלות אותנו!" והם קפצו החוצה, נפלו לפי סנדינו על הברכיים והתחננו: "אל תצלה אותנו, סנדינו, ניתן לך שוט קסום. רק תניף אותו ויבוא אליך עדר של תאווים."

"שמחי אמא" ענה סנדינו "חזרתי עם שוט פלא. עכשיו יהיה לנו עדר תאנים."
הוא הניף את השוט, אבל דבר לא קרה ולא הופיע לפניהם אפילו תאו אחד.
"אתה בטלן! אתה מנסה לרמות אותי"
קראה אמא "חזור מיד ותביא זרדים!"
חזר סנדינו המסכן ליער, הלך וחיפש ענפים יבשים. ופתאום ראה עץ תפוח בר ועליו שלושה תפוחים קטנים אבל בשלים. הוא קטף אותם, התיישב תחת האלון והתלבט בקול:
"הם קטנים כל כך. מה טוב יותר – לאכול את שלושתם עכשיו, או רק אחד עכשיו ואת האחרים מאוחר יותר?"
ושוב השדונים חשבו כי הוא מדבר עליהם וכדי לפייס אותו הציעו לו מתנה – חבל פלא.
"מה אעשה עם החבל הזה?" שאל סנדינו.
"רק אתה יכול לגעת בחבל הזה" הסבירו לו השדונים "כל אחר שיגע בו, אדם או

סנדינו שמח לקבל מתנה חדשה והתחיל לחזור הביתה, אך שוב עבר ליד הצריף של הדודה הערמומית וגם הפעם היא הצליחה להחליף את השוט שלו לאחד פשוט.
כשאמא של סנדינו ראתה כי הוא שוב חוזר ללא עצי הסקה שאלה אותו בחומרה:
"למה שוב חזרת בלי זרדים?"

אך כשרק נגעה בחבל, זה נקשר בעצמו
סביבה והיא שכבה בלי אפשרות לזוז.
הנער התעורר בבוקר וכשראה את הדודה
הקשורה, הבין מיד מה קרה למתנות
הקודמות של השדונים. הוא חיפש בביתה,
מצא את הקערה הקסומה ואת שוט הפלא,
לקח אותם ועם חבילת זרדים יבשים חזר
הביתה לאמו.

חיה, החבל יקשור אותו כך שלא יוכל לזוז."

סנדינו התעטף בחבל הקסום, שם על גבו
חבילת עצי הסקה והתחיל לחזור הביתה.
ושוב ראתה אותו הדודה, כשעבר ליד
הצריף שלה. היא חשבה:
"הנער הבין כנראה שהחלפתי את המתנות
של שדוני היער. מוטב שאתפטר ממנו
לתמיד. והיא החליטה להטביע אותו באגם.
היא שוב קראה לו ללון אצלה, וכשנרדם
רצתה לקחת את החבל כדי לקשור אותו.